

Magdalena Pop, Legenda o martwym

Kiedy z wiosną szanse na pok&#oacute;j
Wciąż się znikome zdawały,
Żołnierz wyciągnął stosowne wnioski
I padł na polu chwały,
Lecz wojna swych cel&#oacute;w nieprędko dopnie,
Więc sztab z żalem pyta:
Dlaczego i czy aby nie za pochopnie
Żołnierz wyciągnął kopyta?
Powiało już ponad grobami lato
I dawno spał żołnierz &#oacute;w dziarski,
Aż tutaj nocą panowie jadą
Z wojskowej komisji lekarskiej.
Jak wpadła na cmentarz komisja ta
Z łopatą poświęcaną,
Tak poległego żołnierza z mogiły
Z mogiły ekshumowano
Wnet lekarz go zbadał lub raczej to
Co z niego zostało, a c&#oacute;żby...
Orzekł, iż żołnierz dekuje się,
Lecz jest zdalny do służby
I zaraz zabrali ze sobą żołnierza
W noc tak błękitną i czystą,
Że - gdyby nie hełm - to można by gwiazdy
Zobaczyć nad wioską ojczystą.
Gorzałki mu wlano w przegniły brzuch,
Żeby zapłonął odwagą,
Pod rękę mu opr&#oacute;cz siostrzyczek dw&#oacute;ch
Wepchnięto tę dziwkę p&#oacute;łnag&#261.
A przodem ksiądz potykając się, szedł,
Bo śmierdzi żołnierza truchło.
I kadzielnicą machał przed
Tym truchłem, by truchło mniej cuchło.
Przed nimi zaś muzyka, bum tara bum
Rżnie marsza dziarskie tony,
Więc żołnierz rwie nogę od tyłka wprost
I w g&#oacute;rę! Jak był przyuczony.
Z dw&#oacute;ch stron go sanitariuszy dw&#oacute;ch
Ramieniem otacza w podporze,
Bo m&#oacute;głby im w błoto paść na pysk -
A to się stać nie może!
Z całuna mu czarno-biało-czerwony
Zrobiono sztandar ojczyzny
I niosą go przed nim i spod tych barw
Wcale nie widać zgnilizny.
I tak maszerują z tym bum tara bum
W mrok, a żołnierz się chwieje
I zdąża bezwolnie, gdzie niesie go tłum
Jak płatek śniegu w zawieję
A kiedy tak poprzez wioski szli
Kobiety stały przy drodze
I drzewa w pokłonach, i pełnia lśni,
I wszyscy: Hura! - krzyczą srodze.
I bum tara bum! I bywaj zdr&#oacute;w!
Kobiety, psy, ksiądz przy kadzidle!
A w środku martwy żołnierz &#oacute;w
Jak to pijane bydlę.
I kiedy ciągną tak przez wsie,
Nie dojrzy już oko niczyje
Żołnierza, okazuje się -
Przez ten tłum, tara bum i niech żyje!
Tak obtańcowują go, taki tam wrzask,
Że żołnierz całkiem w tym ginie,
Już tylko z g&#oacute;ry widać go,
Lecz tam patrzą gwiazdy jedynie,

Lecz gwiazdy nie zawsze płoną,
Świat zaczerwieni się cały.
A żołniez? Idzie, jak go uczono,
By paść na polu chwały.